

เรื่องเล่า..ชาว (นศ.) พยาบาล

ลลิตา ฉายาชวลิต *

Lalita Chayachawalit *

ดิฉันเป็นนักศึกษาพยาบาลชั้นปีที่ 3 ค่ะ จะขออนุญาตเล่าประสบการณ์การฝึกออกชุมชนและฝึกชั้นตึกครั้งแรกตอนปี 2 ให้ฟังนะคะ จากเด็กปี 1 ที่เพิ่งจากอกอนาโตมี (anatomy) มา ก็ต้องมาชบอภพยาธิ (pathology) ต่อ มีความหวั่นไหวที่เกิดขึ้นในใจมากมายเลยคะ นี่เราต้องไปฉีดยาคนไข้แล้วเหอ นี่เราจะไปดูแลคนไข้แล้วจริงๆ เหอ ไหนจะเรื่องความรู้อีก ลืมไว้กับอาจารย์หมดแล้ว แต่ดิฉันได้ออกฝึกชุมชนก่อนคะ แบ่งเป็นผู้รับบริการวัยเด็ก วัยรุ่น และวัยผู้ใหญ่ เราไปเช้า กลับเย็น (ได้สบายก่อนเลย) ออกชุมชนก็ปั่นจักรยานตามบ้าน เก็บข้อมูลเกี่ยวกับสุขภาพคะ เราเด็กใหม่ คำถามเราก็จะแปลกๆ ตามลิสต์ (list) คำถามที่อาจารย์ให้ไว้คะ พอเก็บข้อมูลได้แล้ว ก็มาเลือก case เอ๊ะ เราจะส่งเสริมสุขภาพใครคะ ปี 2 ก็จะเป็นการส่งเสริมสุขภาพคะ แล้วค่อยแอดวานซ์ (advance) ไปเรื่อย ๆ ในปีต่อไป case ของดิฉันเป็นคุณป้าคะ ดิฉันส่งเสริมความรู้เรื่อง วิทยทอง ซึ่งก็ไม่ค่อยตรงกับความต้องการของเขาคะ แต่ก็โอเค อย่างน้อยก็ตรงกับปัญหาสุขภาพของ case อาจารย์นิเทศของกลุ่มดิฉันก็ชอบบ้าน case ของดิฉันคะ เพราะคุณตาบ้านนี้ ท่านมีความรู้เรื่องการสร้างบ้าน อาจารย์ก็ชอบมาคุยแลกเปลี่ยนกัน บางครั้งอาจารย์ก็เอาสมุนไพรมาให้คุณตา ทำให้พวกเราสนิทกับบ้าน case ค่ะ ตอนนี้อยู่ปี 3 บังเอิญเจอกันที่รพ. คุณป้าก็มาทัก ดีใจจริงๆ ค่ะ นึกว่าจะลืมกันแล้วแต่เรื่องราวดี ๆ ก็มีมากคะ ชุมชนที่ดิฉันไป ชาวบ้านน่ารักมากคะ วันแรกดิฉันได้ทานข้าวที่วัด เพราะมีงานศพ อาจารย์บอกว่าเราควรทำตัวกลมกลืนเข้ากับชาวบ้านคะ จะได้เข้าใจชาวบ้าน และสนิทกับชาวบ้าน พอทานเสร็จ

ก็จะไปล้างจานกัน ก็มีชาวบ้านคนหนึ่งบอกว่า “หมอๆ วางจานไว้เลย เดี่ยวพวกฉันล้างเอง” ดิฉันก็วางไม่ได้คะ รู้เลยว่าอาจารย์ไม่ยอมให้ทำแบบนั้น ก็เลยไม่กล้าวาง แล้วบอกป้าว่า “ไม่เป็นไรคะ พวกหนูล้างได้” แต่ป้าไม่ยอมคะ มาขว้างทางไว้ ไม่ให้เดินไปล้าง จะให้วางจานไว้ตรงนั้นยื้อ ๆ กันชั่วคราว ก็จบที่ป้าแพ้กะ โดยดิฉันวิ่งอ้อมป้าไปล้างจานเลย คือพวกหนูก็เกรงใจป้านะคะ แต่พวกหนูกลัวอาจารย์มากกว่า เข้าใจหนูด้วยนะคะ

เรื่องต่อมา เป็นการหายตัวไปของนักศึกษาพยาบาลหายไปไหน? ใครหาย? ดิฉันเองคะ (ยกมือ) คือว่าดิฉันไม่ได้หนีเที่ยวคะ ดิฉันก็ไปเก็บข้อมูลตามบ้าน แต่ว่าแดดร้อนมาก เป็นตอนเที่ยงคะ แดดเพื่อนยังแข่งหน้าไปอีก จะมีบ้านไหนเหลือให้เราไปเก็บคะ ตอนนั้นดิฉันกับเพื่อนที่เก็บข้อมูลคู่กันกำลังแยกกันเก็บข้อมูลคนละหลัง แต่บ้านที่ดิฉันไป เพื่อนคู่อื่นมาเก็บข้อมูลไว้แล้ว ดิฉันเลยคิดว่าไม่ได้ เราต้องทำอะไรสักอย่าง ดิฉันจึงเดินเลยคะ เดินกลางแดดเกาะตามบ้าน แต่ไม่ได้บอกเพื่อนที่มาด้วยกัน ทั้งจักรยานให้ไว้เป็นของแทนใจ แล้วเดินจากมาเอง เดินไกลเลยคะ บวกกับแดดร้อน นับถือสติปริตตัวเองจริงๆ แล้วดิฉันก็เก็บข้อมูลต่อไป ตอนกำลังเก็บข้อมูลของบ้านหลังที่ 3 เพื่อนที่คู่กับดิฉันก็มาตะโกนเรียกชื่อดิฉันบริเวณหน้าบ้านคะ ดิฉันก็ออกไป เอ๊ะ มีเรื่องอะไรกัน เพื่อนก็บอกว่าโอ๊ย อยู่นี่เอง เขาตามหากันทั่ว โทรศัพท์ทำไม่มาเฝ้าเราถึง อะไรกัน วุ่นวายอะไรกัน เพื่อนก็บอกอีกว่า “เราเป็นห่วง กลัวเป้งโดนจับ เลยไลน์บอกเพื่อนให้ช่วยกันหา” เอาแล้วไง เรื่องใหญ่เลย ความผิดใครคะ ความผิดดิฉันคะ โธ่แล้วยังทำตัวให้คนอื่นเป็นห่วงอีก แต่ก็ดีใจคะ

* นักศึกษาหลักสูตรพยาบาลศาสตรบัณฑิต ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยพยาบาลพระปกเกล้า จันทบุรี

ที่เพื่อนเป็นห่วงเราขนาดทำงานมาตามหาเรา คราวหน้าจะปรับปรุงตัวค่ะ

การออกชุมชนครั้งนี้ นอกจากจะต้องต่อสู้กับแดด กลางเดือนเมษายนที่รักแล้ว ยังต้องต่อสู้กับน้องหมาแสนน่ารัก (ของเจ้าของบ้าน) อีก ประสานเสียงกันไพละมากค่ะ แต่ไม่มีใครยื่นฟังนะค่ะ ปั่นหนีล๊ะ รู้สิกรั้วบ้านสั้น ๆ คล้ายน้องหมาอยากจะมีร้องเพลงให้ฟังข้าง ๆ หูรีบปั่นเลยละ บ้านไหนมีรั้วที่ดี มีเวลาทิ้งห่างค่ะ บ้านไหนไม่มีรั้ว แต่ต้องเก็บ case ก็ท้าวนาใจค่ะ หลบได้หลบหลีกได้หลีก พอตตอนเย็นก็ต้องนั่งรถมาด้าแสนใกล้กลับวิทยาลัย คนขับก็เป็นคนแถว ๆ ชุมชนนั้น บางครั้งก็พาแว็บไปตลาดนัด ซึ่งดีต่อใจดิฉันนัก แต่ต้องรีบค่ะ เพราะอาจารย์ไม่ยอมมาให้ไปต่อที่อื่น

ต่อมาคือ เรื่องอาหารกลางวันค่ะ คือพวกเราจะไปทานที่วัดทุกวันก็ไม่ได้ใช้ไหมคะ งานศพก็ต้องมีเลิกราคะ พวกเราก็อาตามตามร้านถูก ๆ ก็ไปเจอร้านหนึ่ง อยู่ในชอกอาจารย์เป็นคนพาไป เจ้าดังเลยละ มีคนสั่งมากมาย เราเลยต้องรอนานหน่อย แต่อร่อยนะ รากะยอมเยาดีละ เหมาะกับคนมีอันจะกินตอนอยู่กับแม่แบบพวกเรามาก ๆ ทานเสร็จก็แว็บไปปั่นจักรยานริมทะเล ถ่ายรูป บอกเลยละ ชุมชนที่ดิฉันไปดีที่สุดในแล้ว ชาวบ้านน่ารัก อาหารอร่อย มีทะเล ยังต้องการอะไรอีกคะ

ตอนเราไปฝึกที่เคย์แคร์ (day care = ศูนย์ดูแลเด็กเล็ก) ได้ดูแลน้อง ๆ ที่น่ารัก มาวันแรกก็ต้องเลือก case เลยละ เพราะฝึกแค่ 1 สัปดาห์เอง พอเลือกได้ ก็ต้องติดสนิทกับน้อง และขอพบพ่อแม่ ปู่ย่า ตายาย ใครก็ได้ค่ะ พวกเราไม่มีใครติดน้อง case ตัวเองหรอกค่ะ ไปติดน้องคนอื่นละ แล้วบอกน้อง case ตัวเองว่า แม่มาแล้วบอกพี่นะ แล้วตัวเองก็เล่นต่อ ก็เหมือนเด็กเจอเด็กค่ะ สนุกไปพอกกลางวัน น้อง ๆ ก็จะหลับ ทุกสิ่งทุกอย่างดูเปลี่ยนไปหนังตาเริ่มหนัก ท้องเริ่มกวน ไม่รู้จะหลับก่อนหรือทานก่อนดี แต่เลือกไม่ได้สักอย่างละ เพราะอาจารย์อยู่ต้องเข้มแข็ง พอน้องตื่น พวกเราก็ตช่วยน้องเก็บที่นอนพาไปเล่นเพื่อรอพ่อแม่มารับ ส่วนพวกเราก็กลับวิทยาลัยไปเขียนรายงานเกี่ยวกับ case ถ้าใครโชคไม่ดี สมุดสัสมพ

ไม่มีหรือมีข้อมูลไม่ครบ ก็ต้องหาทางเอาตัวรอดกันเองละ หรือของใครข้อมูลครบ แต่ได้คร่ำครึผิดปกติ ก็โชคร้ายหน่อยละ

เรื่องต่อมา เป็นกระบวนการออกชุมชนกระบวนการสุดท้ายคือ การสอนวัยรุ่น พวกเราได้สอนที่สวนสาธารณะฯ (ทุ่งนาเขย) พวกเราต้องแบ่งหัวข้อเกี่ยวกับปัญหาที่พบในวัยรุ่น ทำแผนการสอน ทำสื่อ จัดหารางวัล สร้างเกมส์ดึงดูดความสนใจ (ที่ไม่ค่อยได้ผล) แต่การสอนวัยรุ่นสบายที่สุดแล้วละ ไม่ต้องออกไปไหน อยู่แต่วิทยาลัย ดิ้นสายได้ แต่ต้องพิมพ์งานส่งอาจารย์ แก่หลายรอบเลยละ แต่อาจารย์ก็สอนอะไรหลาย ๆ อย่างละ พวกเราได้เจอผู้คนที่หลากหลาย ซึ่งเป็นคนแปลกหน้า ถามอะไรมา เราก็ต้องพยายามตอบให้ได้ ก็สนุกดีละ พวกเราได้แสดงออกเต็มที่ โดยมีอาจารย์คอยดูอยู่ห่าง ๆ หิวก็แว็บไปทานตรงสนามกีฬาากลางส่วนเพื่อนอีกกลุ่มที่ออกชุมชนหลังกลุ่มดิฉัน เขาได้สอนตรงกับวันที่โรงเรียนเปิดเทอม เลยได้ไปสอนที่โรงเรียนละ ก็มีดีมีเสียต่างกันไปละ

เรื่องต่อมา เป็นการฝึกที่โรงพยาบาลนะค่ะ ดิฉันเครียดมากละ ดิฉันทำผลไม่เป็นค่ะ! ที่เรียนมาก็ส่ง EMS คืนอาจารย์ตั้งแต่สอบเสร็จแล้วละ ดิฉันเลยไปพร.ส.ด.ที่อยู่แถวบ้าน ขอให้พี่พยาบาลสอน พี่เขาก็สอนนะค่ะ ใจดีมากละ บอกว่าอยากมาอีกก็มา มาช่วยทำเอกสารอะไรแบบนี้ แต่ดิฉันไม่ว่างเลยละ เลยอยากขอโทษพี่ ๆ ที่พร.ส.ด.ด้วย สำหรับตึกแรกที่ฝึก ตึกอายุรกรรมหญิงละ โอโห แค่อีกตึกก็หนาวแล้ว ไปถึงนี่อบอุ่นเลยละ แน่นเชียว สิ่งมีชีวิตครึ่งพร.มารวมกันที่นั่นเอง แล้วพวกเราก็มีย check list (สมุดบันทึกรายการทักษะทางการพยาบาลที่ต้องเก็บประสบการณ์) อาจารย์ที่นิเทศพวกดิฉัน ท่านใจดีที่สุดในวิทยาลัยเลยละ เหมือนท่านมาเก็บ case กับดิฉันเลย เราจะทำอะไรก็บอกอาจารย์ อาจารย์ก็จะรับมาช่วยทำ คือเด็กใหม่ละ ที่เรียนมากับของจริงก็ค่อนข้างต่างกัน วันแรกที่มานะค่ะ ก็เจออุจจาระ (อ๊) เลยละ case ที่น่ารักของเมื่อวานที่มาดู assign (assignment = หน้าที่/งานที่ได้รับมอบหมาย) วันนี้กลับมาอีให้เรากลับ แหมยังบอกเราด้วยว่า ไม่ได้โอมา 5 วันชาเลยละ หัวใจชาเลย ทำกันได้ เพิ่งขึ้นตึก เพิ่งพรีคอนฯ

(pre-conference = การประชุมปรึกษาก่อนปฏิบัติ การพยาบาล) กับอาจารย์เสร็จ อือ เจออึเลย หลังจากนั้น คนไข้ทั้งสี่คนที่กลุ่มเราดูแลก็สลบกันอึคะ โอโห สนุกจัง สายเหลืองก็ไม่บอก เพื่อนบางคนเปลี่ยนผ้าอ้อมให้ดูหลาย ครั้งเลย แต่ case ของดิฉันก็ครั้งเดียวคะ ส่วนคนอื่น ก็วิ่งวุ่น เก็บอึเสร็จ อ้าว ฉึดยา ยังไงคะ ทำยังไง พวกเรา ต่างตกอยู่ในสถานการณ์คับขัน ใครทำเป็นบ้างคะ แต่อาจารย์ ก็มาคอยดูว่า case ไหนฉึดยา มาเตรียมยากับอาจารย์ อาจารย์พาไปฉึด แต่ดิฉันนี่ ทำสายน้ำเกลือหลุด น่ารัก อีกแล้ว พี่ก็บอกให้ไปหยิบสายน้ำเกลือใหม่ เอ๊ะ ที่ไหนคะ ตรงไหน อันไหน บอกได้คำเดียว ตายหยังเหี้ยม ดิฉันที่ไม่ดูแล อาจารย์ก็ไม่ว่า แต่เรารู้สึกเฟล (fail = ล้มเหลว) ในใจ เก็บไว้ในส่วนลึกของจิตใจ เพื่อให้เรานำมาปรับปรุงตัวเอง ดิฉันที่คนไข้กับญาติไม่ทำอะไรคะ พวกเขาคงเข้าใจมั้งคะ ตอนเที่ยงๆ ก็มีการแจกอาหาร คนไข้คนไหน on NG tube (ใส่สายยางทางจมูกเพื่อให้อาหารเหลว) เราก็กิน (feed = ให้อาหาร) ไม่สนุกเลยคะ ต้องใช้เวลาผสมอาหาร และต้องรอให้เย็น กว่าที่จะพิดหมด เราแทบจะทานแทน คนไข้แล้วคะ แต่พอพิดเสร็จก็ดีใจ อย่างน้อยเราก็กินดูแล คนไข้ที่ได้รับอาหาร ถึงแม้ว่าจะต้องอาศัยความระมัดระวัง ค่อนข้างมากก็ตาม แต่เรามีอาจารย์คอยดูแลคะ อ้อ มีเรื่อง เส่ร้างด้วยคะ มีเพื่อนที่ได้ case ก่อนข้างโคม่า (coma = อาการหนัก) ซึ่งตามปกติ รพ.จะไม่ให้นักศึกษาปี 2 ดูแล แต่เลือกเพียงคนไข้โคม่าเต็ม คนไข้เลยได้มาอยู่ล๊อคที่ นักศึกษาดูแล เพื่อนเราก็กินดูแล ก็สนิทและรักคนไข้ด้วย แต่คนไข้เสียชีวิตขณะที่กำลังส่งตัวไปรักษาที่รพ.อื่น เพื่อนเราก็กินเสียใจ จะไปงานศพก็ไปไม่ได้ เพราะติดฝึกงาน พอวันหยุด แก็กินแล้ว ทำให้พวกเราตระหนักถึงความสำคัญ ของการมีชีวิตอยู่ สามิของแก รักแกมาก แต่วันแรกๆ ที่พวกเราดูแล สามิไม่ได้มา พอสามิมารได้ 1-2 วัน แก็กิน เสียแล้ว

เมื่อฝึกที่ตึกอายุรกรรมเสร็จ ก็ได้มาฝึกที่ตึก ศัลยกรรม คนไข้อาการไม่หนักมากคะ ส่วนใหญ่เป็น แผลเบาหวาน case แรกของดิฉัน แก่บอกว่ากินอะไรไม่ได้ เลย ได้รับสารอาหารทางหลอดเลือดดำคะ ดิฉันเห็นคนไข้

เตียงข้างๆ เป็น CA (cancer = มะเร็ง) ดิฉันเลยสงสัยว่า case ของดิฉันก็อาจเป็น ด้วยความอยากรู้ จึงถามไป ตรงๆ เลยคะ ลุงๆ ลุงเป็นมะเร็งหรือคะ โอโห พุดเสร็จ ถึงได้รู้ว่า ถามอะไรไป ควรถามไหม ถ้าเขาทำใจไม่ได้ละ อือ เครียดคะ กลัวคนไข้เศร้า แบบว่า..เออเราเป็นมะเร็ง แต่ยังไม่ทำใจไม่ได้ ทำไมต้องมาขำนะ แต่คนไข้ก็บอกว่า ไม่ได้เป็น โอเค ไม่ได้เป็น หมอส่งให้ case ไปสแกน (scan = การตรวจด้วยเครื่องมือพิเศษอย่างหนึ่ง) พบว่า เป็นมะเร็งหลอดอาหารคะ แต่หมอไม่ได้บอกแก่คะ แล้ว case นี้ต้องทำ I/O (intake/output = บันทึก ปริมาณสารน้ำที่เข้า-ออกจากร่างกาย) ดิฉันก็เดินเข้าไป จะไปดูเหยือกน้ำ อึย ลุงดื่มน้ำเก่งจัง เราก็กินเลย ลุงก็ บอกว่า อ้อ ลุงเอาไปล้างแก้วนะ อ้าว ทำกันได้นะลุง เอาน้ำดื่ม ไปล้างแก้ว เลยต้องมาซักถามเรื่องน้ำกันใหม่อีก

การขึ้นฝึกที่รพ.ครั้งนี้ เป็นการฝึกพื้นฐาน (fundamental of nursing = การพยาบาลพื้นฐาน) เรื่องพยาธิสภาพ โรคโรค ยังไม่ต้องเครียดมาก แคเขียนรายงานส่งก็พอ แต่จริงๆ แล้วมันไม่พอคะ ขึ้นตึกที่นี้ทำใจเรื่องการนอน ไว้เลยคะ โดยเฉพาะในคืนวันอาทิตย์ ตอนฝึกที่ตึกศัลยกรรม มีคนไข้คนนึงอยู่เป็นเดือนเลย เพื่อนที่มาฝึก ก็ได้ทำแผน (nursing care plan = การวางแผนการพยาบาล) case นี้กันทุกกลุ่ม โดนอาจารย์ถามมากคะ ดิฉันก็คิดว่า เฮ้ย เราไม่มีดวงหροก สบายใจได้ พอไปถึงตึก เตียงที่ดิฉัน ได้รับ assign เกิดว้าง เลยได้ดูแลคนไข้เตียงนั้น กิตติศัพท์ ร่ำลือมีมาจริงๆ คะ แต่พอดูแล case ไป เออ ก็ไม่มีอะไร แค่นิดยา 4 ตัว ตอน 10:00 น. case นี้ ดูแลกัน 2 คน คือ ดิฉันกับเพื่อน ครั้งนี้ถือว่าดิฉันทำแผนง่ายที่สุด เพราะ case เป็นแค่ gut obs. (gut obstruction = ลำไส้อุดตัน) แต่เพื่อนคนอื่นได้โรคที่แบบหายาก ขนาดอาจารย์นิเทศ ยังไม่เคยพบเลย ดิฉันทำแผน case นี้ ไม่ได้นอนเลยคะ ทำตั้งแต่ลงจากดู assign จนถึงตีห้า แผนก็ไม่เสร็จจะกะ ขนาดแบ่งกันทำกับเพื่อน เล็บ (laboratory investigation = การตรวจทางห้องปฏิบัติการ) มากจริงๆ คะ ชาร์ต (chart = เวชระเบียน) หนามาก ต้องจดกันนาน พอผ่านไปสักเดือน สองเดือน คนไข้ก็หายคะ แล้วกลับมาเยี่ยมตึกด้วย สงสัย

อยู่นาน เลยเกิดมิตรภาพ

ตอนฝึกที่ตึกเด็ก ส่วนใหญ่พบเด็กเป็นโรคไตกันมากค่ะ ตอนสอบ oral (สอบปากเปล่า) กับอาจารย์ประจำกลุ่ม ดิฉันก็กลัวๆ นะ ก็มีเพื่อนที่ขึ้นตึกนี้แล้วมาอธิบายกลไกของโรค ก็ตั้งใจฟังอย่างดี พอไปสอบ อ้าวไม่เห็นเหมือนกับที่คุยกันไว้เลย คนละโรคค่ะ พยาธิสภาพต่างกัน แล้วยิ่งต่างกัน แต่ดิฉันก็คิดว่า เออ ข้ามๆ แล้วยัดผ่านไป คงไม่เป็นไร พออาจารย์ถาม ก็ตอบได้ไม่ชัด อาจารย์จึงให้หนังสือมาอ่าน เลยเข้าใจ แต่ตอนนี้หนูก็มีความรู้ให้อาจารย์ไปแล้วค่ะ

ขอเล่าเรื่องเพื่อนของดิฉันหน่อยนะคะ คือตอนนั้นไปฝึกที่ตึกอายุรกรรมชาย เพื่อนได้ case อายุ 96 ปี ตอนพรีคอนฯ กับอาจารย์ เพื่อนบอกกิจกรรมการพยาบาลว่าให้คนไข้นอนหัวสูง 45 องศา แต่อาจารย์บอกว่า ไหนลองหันไปดูคนไข้สิ โอโฮ นอนราบเลยล่ะ ยังไม่พอค่ะ เพื่อนยังบอกข้อวินิจฉัยทางการพยาบาลว่า เสี่ยงต่อการชักจากไข้สูง อึ้งกันไปเลยล่ะ คนไข้อายุ 96 ปี ชักจากไข้สูง อาจารย์ก็บ่นเลยล่ะ นี่คงเป็นเพราะว่ากลุ่มเราเพิ่งไปฝึกที่

ตึกเด็กมาค่ะ ข้อวินิจฉัยนี้ทุกแผนต้องมี เลขแบนนำมาใช้ค่ะ

เป็นอย่างไรบ้างคะ เรื่องเล่ายังมีอีกมากค่ะ เป็นเรื่องเล็กๆ แต่ก็คอยเตือนให้พวกเราทำงานอย่างรอบคอบ การได้มาฝึกงาน ทำให้ได้สัมผัสประสบการณ์ดีๆ มากมาย ฝึกงานสนุกมากค่ะ ดีกว่านั่งเรียนในห้อง พวกเราได้ทำงานได้ทีเดียว ชอบค่ะ แต่คนไข้คงไม่ชอบ ชีวิตนักศึกษาที่ปกติดิฉันจะมีทุกขมีสุขปนกันไป ตอนกินวันอาทิตย์.. กินวันที่ต้องทำแผนส่งอาจารย์ น้ำตาจะไหลค่ะ แต่พอได้ดูแลคนไข้ตามที่ตั้งข้อวินิจฉัยมา ก็รู้สึกว่าเป็นพยาบาลมากขึ้น งานของพวกดิฉันผู้พยาบาลบนตึกไม่ได้หรอกค่ะ พี่เขามีกงานมากจริงๆ ที่ตึกศัลยกรรม มีพี่พยาบาลที่ท้องแก่มาทำงานค่ะ เก่งมาก ๆ ขนาดพวกดิฉันไม่ต้อง สุขภาพแข็งแรง ยังทำงานสู้พี่เขาไม่ได้เลย พี่เขารับเวร-ส่งเวรตอนเช้า พี่ก็ยิ้มแจ่มใส ส่วนนักศึกษาพยาบาลรอบ ๆ พี่ก็หอมบ๊ยะ หน้าทูดโหมไปตามท้องเรื่อง พวกเราก็อชอบเป็นกำลังใจให้พี่ๆ พยาบาลทุกคนนะคะ ทำงานหนักเงินเดือนก็ไม่มาก แต่ก็ได้ทำบุญทุกวันเลยล่ะ